

Джеймс Кук

(*corvus corone cornix*). Вони водяться у Центральній та Східній Європі, в Азії та на Близькому Сході.

Але я живу на острові. Він називається Нова Каледонія і розташований у Тихому океані. Тут усі ворони так розмовляють. Острів цей відкрив Джеймс Кук — моряк-дослідник із Шотландії, яку раніше називали Каледонією. Острів дуже нагадав йому рідну землю, тож Джеймс Кук вирішив: хай теж буде Каледонія, але Нова.

О-о-о, серед ворон ходять легенди про Нову Каледонію. На цьому острові постійно товчеться купа науковців: їм так цікаво дивитися на нас. Вони впевнені: новокаледонські ворони — найрозумніші птахи у світі.

Але розкажу все послідовно. Почалося все з того, що жителі острова почали безсоромно підглядати за воронами. Їм, бачите, здалося дивним, що птахи вміють майструвати інструменти, щоб їжу дістати.

коренями, адже вони допомагають деревам отримувати кисень із повітря, а не з ґрунту. Повітряні корені ростуть над землею, переплітаються між собою, нависають над поверхнею води.

Отож острів'янин вказує пальцем на стовбур одного із мангрових дерев. Там спокійненько сидить собі ворона. У неї в дзьобі паличка-гачок.

— Тю, — чухає підборіддя чоловік, до якого зверталися, — що такого?

— Не-е-е, ти таки глянь!

Ворона нахилиє голову. Заганяє паличку-гачок під кору. Там смачнюща личинка. Пташка штовхає здобич паличкою-гачком. Треба, щоб личинка ухопилася за неї. Є! Піймалася! Тоді поволі, щоб здобич не зісковзнула, ворона нахилиється то вліво, то вправо, помалу розхитує паличку-гачок і... ось вона, личинка-смаколик!

— Це ж не так просто, як здається, — перший острів'янин досі вказує пальцем на ворону та не відводить від неї очей, — вона ж ніби рибу ловить! Глянь, та вона ж... личинколовить!

Ну... власне, після безлічі схожих розмов між місцевими на острові і набігли науковці. Вони вирішили: щоб так дістати личинку, треба чимало кмітливості.

Ще б пак! Я про личинколовіння навіть вороно-віршик склав.
Ось він:

Раз — я палку-рогатку знайду.

Два — від неї краєць відірву.

Три — щоб вийшов гачок, гостритиму дзьобом гілки шматок.

Потім личинку вправно вловлю, її потягну і хутко ковтну.

У різних частинах острова новокаледонські ворони вигадують різні варіанти гачків: дехто робить їх ширшими, дехто — вужчими, деякі зграї ворон використовують не палички, а листя пандануса — воно довге, вузьке, досить міцне, тому чудово підходить для майстрування. Ми ще й вигадуюмо, як прокачати свої палички для личинколовіння.

Те, що довгий час науковці вважали нас, пташок, як би це сказати... не надто кмітливими, трохи образливо. У нас крихітний мозок, знаєте, тож всяке про нас казали. Аж доки на острів не приїхала одна відома воронофанатка — Сара Джелберт.

Сара — орнітологиня, тобто дослідниця пташок. Саме вона спростувала справедливість скоромовки «ворона проворонила воронення». Сара спостерігала за новокаледонськими воронами й бачила: